

Тамамъ лудо позамина,
Яна му съ шегѣ подби:
„Стрети волк-отъ рудо ягне,
Не умеить да го давить;
Стрети соколъ еберица,
Па не знаить да ѣ ядить.“
И ми дочу лудо младо,
Гючъ му падна на лудо-то:
„Чекай, Яно, ти да видишь!“
Па разигра бърза коня,

Па разшири бѣли рѣце,
И ѣ грабна бѣла Яна,
Ѣ фърли коню затъ себе:
„Стой да видишь, бѣла Яно,
Како волк-отъ не умеить,
Да си давить рудо ягне;
Како соколъ не умеить,
Да си грабитъ еберица!“
Ѣ однесе бѣла Яна
Бѣла Яна у свой дворе.

427.

Мина мома харна
Харна емъ прехарна,
Сестра ѣ Божана,
Ангя братучеда.
'Си три моми харни,
Лепи, емъ прелепи,
Ама зулумджии,
Зулумъ ми чиниле
На Корчанско поле;
Бостанъ искинале,
Герданъ загубиле.
Бостанъ си кинале,
Пждаръ 'и уфаналь.

Мина му велеше:
„Пуши мене, пждаръ,
Майка не ѣтъ тука,
Овде ке ме наидить,
Въ куки не ме земать.“
Вака велееки,
Ето ѣ достигна
Сестра ѣ Божана,
Ангя братучеда;
Пждар-отъ фанале,
Рѣце му вѣрзале,
Вѣрзанъ г' оста'иле,
После побегнале.

428.

„Видохъ мома въ одая-та,
Кѣде ми съ променувань;
Ке прода'амъ 'се-та стока,
Туку тая да си земамъ.“
Мома велить и говоритъ:
„Ой ти лудо, лудо младо!
Ако сумъ ти нарѣчано,

Само тебѣ ке ти дойдамъ,
Ке ти пруснамъ во дворе-то,
Како крефка еберица;
Ке ти седнамъ на софра-та,
Какъ шарена преперица;
Ке ти легнамъ въ постеля-та,
Како кротко рудо ягне.“